

Ako môže synodálna Cirkev urobiť dôveryhodným prísľub, že „milosrdenstvo a vernosť sa stretnú navzájom“ (Ž 85,11)?

BOŽIE SLOVO:

(Lk 3, 7-15)

Čítanie zo svätého Evanjelia podľa Lukáša: *Ján Krstiteľ zástupom, čo prichádzali k nemu, aby sa mu dali pokrstiť, hovoril: "Hadie plemeno, kto vám ukázal, ako uniknúť nastávajúcemu hnevu!?" 8 Prinášajte teda ovocie hodno pokánia a nepokúšajte sa nahovárať si: "Naším otcom je Abrahám!" - lebo vravím vám: Boh môže Abrahámovi vzbudiť deti aj z týchto kameňov. 9 Sekera je už priložená na korene stromov. A každý strom, ktorý neprináša dobré ovocie, vytnú a hodia do ohňa." 10 Zástupy sa ho pýtali: "Čo teda máme robiť?" 11 On im odpovedal: "Kto má dvoje šiat, nech dá tomu, čo nemá nijaké, a kto má jedlo, nech urobí podobne!" 12 Aj mýtnici prišli, aby sa dali pokrstiť, a hovorili mu: "Učiteľ, čo máme robiť?" 13 On im povedal: "Nevymáhajte viac, ako vám určili!" 14 Pýtali sa ho aj vojaci: "A čo máme robiť my?" Vravel im: "Nikoho netrápte, nikomu nekrvdíte a buďte spokojní so svojim žoldom!" 15 Lud žil v očakávaní a všetci si o Jánovi v duchu mysleli, že azda on je Mesiaš. Počuli sme Božie slovo.*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, katechézy / úvahy 610, 613, 667, 863, 716, 694)

Dnes máme pred sebou druhý pracovný list Synody:

Snaha pochopiť, čo konkrétne znamená pre kresťanskú komunitu prijatie a sprevádzanie, bola ústredným bodom jednotlivých fáz prvej etapy.

Generálny sekretariát Synody zvolil biblický obraz rozširujúceho sa stanu (porov. Iz 54, 2), aby vyjadril ako byť dobre zakoreneným spoločenstvom, ktoré je schopné otvoriť sa. Iné kontinentálne zhromaždenia na základe svojej odlišnej citlivosti navrhli iné obrazy, aby vyjadrili rozmer prijatia, ktoré je súčasťou misie Cirkvi: Ázia ponúkla obraz človeka, ktorý si na znak pokory vyzúva topánky, aby prekročil prah a bol pripravený stretnúť sa s druhým človekom a s Bohom; Oceánia zasa navrhla obraz lode; Afrika obraz Cirkvi ako Božej rodiny, ktorá je schopná ponúknuť všetkým svojim členom s ich rozmanitosťou spolupatričnosť a prijatie.

Na pozadí týchto rôznych obrazov môžeme zahliadnuť jeden cieľ: Cirkev všade hľadá spôsob, ako obnoviť svoje poslanie byť pohostinným a priateľským spoločenstvom, stretávať Krista v tých, ktorých prijíma, a byť znamením jeho prítomnosti a dôveryhodne ohlasovať pravdu evanjelia v živote všetkých. Ide o hlbokú potrebu napodobňovať Učiteľa a Pána aj v schopnosti žiť zdanlivý paradox: „odvážne hlásať svoje autentické učenie a zároveň ponúkať svedectvo radikálneho začlenenia a prijatia“ (DKE 30).

V tomto bode bolo synodálne putovanie príležitosťou na pokornú a úprimnú hlbokú konfrontáciu. Prekvapením bolo zistenie, že synodálny spôsob umožňuje umiestniť otázky, ktoré z tejto konfrontácie vyplynuli, do perspektívy misie bez toho, aby to viedlo k jej ochromeniu. To živí nádej, že synoda bude katalyzátorom obnovy misie a podnieti k náprave vzťahovej štruktúry Cirkvi.

Túžba ponúknuť skutočné prijatie prechádza naprieč rôznymi, navzájom odlišnými kontextmi:

- a) v záverečných dokumentoch kontinentálnych zhromaždení sa často spomínajú tí, ktorí sa necítia byť v Cirkvi prijatí, ako napríklad rozvedení a znovu zosobášení, ľudia v polygamných manželstvách alebo LGBTQ+ ľudia;
- b) tiež si všimajú to, že formy rasovej, kmeňovej, etnickej, triednej alebo kastovej diskriminácie, ktoré sú prítomné aj v Božom ľude, vedú k tomu, že sa niektorí cítia v spoločenstve menej dôležití alebo menej vítaní;
- c) časté sú aj správy o rôznych prekážkach, od tých praktických až po kultúrne predsudky, ktoré vylučujú osoby so zdravotným postihnutím a ktoré je treba prekonať;
- d) vynára sa tiež obava, že chudobní, ktorým je dobrá zvesť primárne určená, sú príliš často na okraji kresťanských spoločenstiev (napr. utečenci, migranti a vysídlení, deti ulice, bezdomovci, obeť obchodovania s ľuďmi a ďalší);
- e) dokumenty kontinentálnych zhromaždení napokon konštatujú, že je potrebné zachovať spojenie medzi synodálnym obrátením a starostlivosťou o obeť zneužívania a ľudí na okraji Cirkvi; kladú veľký dôraz najmä na potrebu učiť sa vykonávať spravodlivosť ako formu starostlivosti o tých, ktorým členovia Cirkvi ublížili, najmä o obeť a pozostalých po obetiach rôznych foriem zneužívania;
- f) počúvanie najčastejšie zanedbávaných hlasov je označené ako cesta k rastu v láske a spravodlivosti, o ktorej hovorí evanjelium.

OTÁZKA NA ROZLIŠOVANIE (riešenie, hľadanie odpovede, „Božieho konsenzu“ – pozn.red.):

Aké kroky môže synodálna Cirkev podniknúť, aby čoraz viac napodobňovala svojho Učiteľa a Pána, ktorý kráča so všetkými s bezpodmienečnou láskou a ohlasuje plnosť pravdy evanjelia?

Toto je to nesmierne dôležité, čo vyjadruje myšlienka, že *pravda bez lásky* je tvrdá a ubližuje, a zase *láska bez pravdy* je iba „milosrdná lož“, vlastne ani nie milosrdná, veď druhému klame na jeho škodu! Oboje v konečnom dôsledku svojim spôsobom zabíja toho druhého.

Otázka teda znie, ako naplniť onú zásadu kresťana „milovať hriešnika a nenávidieť hriech“? Ako napodobniť príklad Jána Krstiteľa i samého Krista? Ako to urobiť, aby na jednej strane ľudia, vrátane hriešnikov, sa cítili v Cirkvi milovaní a prijímaní a cítili sa v nej po tejto stránke dobre a boli k nej priťahovaní – a to bez toho, aby sme im zatajili pravdu Evanjelia a vo falošnej tolerancii tolerovali hriech? A ako na druhej strane hlásať pravdu Evanjelia tak, aby nezraňovala, ale liečila?

UVAŽUJEME:

Bezpodmienečná láska a súčasne vernosť pravde Evanjelia!

1) „S akým postojom pristupujeme k svetu? Vieme v ňom rozpoznať dobro a zaväzujeme sa zároveň prorocky odsudzovať všetko, čo porušuje dôstojnosť osôb, ľudských spoločenstiev a stvorenia?“ Vieme jasne nazvať zlo zlom, hriech hriechom, pravdu pravdou? Alebo zo strachu, falošných ohľadov, či falošnej tolerancie a akože „lásky“ mlčíme? Sme ľuďmi pravdy?

2) „Ako môžeme nechať zaznieť prorocký hlas pri odhaľovaní príčin zla bez toho, aby sme ešte viac neroztriedili naše spoločenstvá? Ako sa môžeme stať Cirkvou, ktorá neskrýva konflikty a nebojí sa chrániť priestor pre nesúhlas?“ Synodalita je schopnosť prijatť rozdielnosť názorov a namiesto konfliktu či rozídenia sa v podstatnom hľadať onen „boží konsenzus“, v ostatnom rešpektovať rôznosť a obohacovať sa ňou navzájom. Ako na tom v tomto sme?

3) „Ako môžeme obnoviť blízkosť a vzťahy starostlivosti ako jadro poslania Cirkvi, a ako kráčať s ľuďmi namiesto toho, aby sme len hovorili o nich alebo k nim?“ Cítia ľudia mimo Cirkvi alebo na okraji Cirkvi, že nám na nich záleží? Alebo v nás skôr vidia ľudí, ktorí odsudzujú, kritizujú, dokonca nenávidia?

4) „Ako môže byť „prednostná zameranie na mladých ľudí“ centrom našich pastoračných stratégií?“ Ako sa ako farské spoločenstvo venujeme deťom a mládeži? Cítia sa tu dobre, prijatí? Necítia sa ostrudčení? Nie je im farnosť čímsi cudzím, mimo ich života? Je starosť o nich naozaj naša priorita?

5) „Ako môžeme vytvárať priestor, kde sa tí, čo sa cítia zranení Cirkvou a nevítaní v jej spoločenstve, môžu cítiť ocenení, prijatí, neodsudzovaní a slobodne klásť otázky, aby sme prijali ľudí, ktorí sa cítia byť vylúčení z Cirkvi pre svoj aktuálny stav alebo sexuálnu orientáciu (napr. znovu zosobášení rozvedení, ľudia v polygamných manželstvách, LGBTQ+ ľudia atď.)?“ Vieme ako farnosť týchto ľudí oslovit? Prijat? Pritiahnuť? Bez toho, aby sme pritom zradili pravdu Evanjelia? Ako by to bolo možné? Čo by sme mali urobiť?

6) „Ako môžeme byť otvorenejší a ústretovejší voči migrantom a utečencom, menšinám, ktoré sú už dlho súčasťou Cirkvi, ale často sú na jej okraji? Ako môžeme svedčiť o tom, že ich prítomnosť je darom?“

7) „Aké fyzické a kultúrne bariéry musíme odstrániť, aby sa ľudia s postihnutím mohli cítiť ako plnohodnotní členovia spoločenstva?“

8) „Ako môžeme oceniť prínos starších ľudí do života kresťanského spoločenstva a spoločnosti?“ A koľkí sú naopak sami, opustení?